

Sygn. akt V CSK 81/19

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku Archidiecezji (...) w W.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa-Starosty O.
o założenie księgi wieczystej i wpis własności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 lipca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 29 czerwca 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od wnioskodawczynie na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Wnioskodawczyni zarzuciła zaskarżonemu postanowieniu Sądu Okręgowego z dnia 29 czerwca 2018 r. naruszenie art. 2 ust. 4 dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. nr 13, poz. 87 ze zm.), a wnosząc o przyjęcie złożonej skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała, że skarga ta jest oczywiście uzasadniona, tj. spełnia przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż w ocenie skarżącej przyjęta w zaskarżonym postanowieniu wykładnia art. 2 ust. 4 dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich - że w rozumieniu tego przepisu polskie kościelne osoby prawne nie stanowią odpowiednika niemieckich i gdańskich kościelnych osób prawnych, jest oczywiście błędna.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1959 r., I CO 42/59, jednostki organizacyjne związków wyznaniowych działających na obszarze Polski nie mogą być - tak jak przyjęto w zaskarżonym postanowieniu Sądu Okręgowego - uważane w stosunku do niemieckich i gdańskich osób prawnych prawa publicznego za odpowiednie osoby prawne w rozumieniu art. 2 ust. 4 dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich. Do wykładni zawartej w tej uchwale nawiązują także późniejsze orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2016 r., II CSK 634/15, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2017 r., II CSK 120/17, uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2018 r., III CZP 14/18).

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi zaś o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurystycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06).

Zestawienie przytoczonego rozumienia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. z zarzutem stawianym zaskarżonemu postanowieniu przez wnioskodawczynię prowadzi do jednoznacznego wniosku o braku w sprawie podstaw do uznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania za spełnioną.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie art. 98 w związku z art. 108 § 1, art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c. oraz w związku z art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U.2016.2261) i art. 99 k.p.c. oraz § 5 pkt 5 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie(Dz.U.2015.1800 ze zm.).